

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace on a dark, plush sofa. The woman, with long blonde hair, is wearing a vibrant red, long-sleeved dress and red-and-white horizontally striped thigh-high socks. She is looking up at the man with a soft expression. The man, who is shirtless and has short dark hair, is holding her gently. His hands are resting on her face and neck. The background is a blurred cityscape at night, with warm, out-of-focus lights creating a bokeh effect. The overall mood is intimate and sensual.

Michelle Celmerová
Lékařská záhada

MICHELLE CELMEROVÁ

LÉKAŘSKÁ ZÁHADA

PŘEKLAD

ALENA MORNŠTAJNOVÁ

Milá čtenářko,

je to odvěká záhada, za jakých okolností může mezi dvěma lidmi vzplanout láska. Za některých okolností by člověk na to nevsadil ani pětník, a přesto se to stane. Tak třeba v povídce Příjemná odplata je mezi hrdiny spousta hořkosti a nedůvěry a stejně k tomu zázraku dojde. V romanci Jedna noc na ranči začíná vztah hrdinů jednorázovým úletem, ovšem s nečekaným následkem... No a v příběhu Lékařská záhada je na počátku sázka. Tak vidíte, ani jedinkrát tu není nějaký „solidní“ základ pro láskyplný a trvalý vztah, a přesto láska vítězí.

Přeju Vám i celému světu, aby vítězila více a častěji.

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Celmerová

LÉKAŘSKÁ ZÁHADA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Doctor's Baby Dare

První vydání:
Harlequin Books, 2016

Překlad:
Alena Mornštajnová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2016 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Lékařská záhada: 2017 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2182-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2183-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2184-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Doktor Parker Reese se považoval za skvělého chlapíka.

Byl příjemný a vstřícný a měl skvělý smysl pro humor. Taký byl čestný a vážený a vždycky ochotný pomoci. Byl skálou v krizových situacích a rozený vůdce. A přestože žil v Texasu pouhé tři měsíce a o kravách nevěděl vůbec nic, byl právě přijat do prestižního Texaského dobytkařského klubu. A ti mezi sebe jen tak někoho nevzali.

Parker byl jedním z těch vzácných jedinců, kteří dokážou vyjít s každým. Každý, kdo ho znal, ho měl rád a respektoval ho.

Tedy skoro každý.

Parker se podíval přes nemocniční kavárnu ke stolu, kde seděla dívka, která byla předmětem jeho současného zájmu a obědvala. V ruce držela telefon a v uších měla sluchátka, jako kdyby se chránila před nechtěnou společností. Hlavní sestra na dětském oddělení Royal Memorial Hospital Clare Connellyová byla chytrá a kompetentní a určitě ta nejlepší sestra, se kterou kdy pracoval. Měla vedení oddělení pevně ve svých rukou a její spolupracovníci si jí velice vážili.

A z jakéhosi důvodu, který Parkerovi unikal, ho odmítala mít ráda.

Lucas Wakefield, šéf chirurgie a kolega z Texaského dobytkařského klubu, postavil svůj táč na stůl a posadil se proti Parkerovi. „Můžu si k tobě přisednout?“

Parker se usmál. „Myslím, že jsi to právě udělal.“

Kdyby nebylo Luca, Parker by v Texasu vůbec nebyl. Ti dva se setkali na konferenci ještě v době, kdy byli oba studenti. Tou dobou Parker pracoval na tom, aby se jednoho dne stal plastickým chirurgem pro bohaté a slavné, což bylo jediné medicínské odvětví, které jeho otec považoval za dostatečně lukrativní pro syna finančního magnáta, a zároveň to jediné, o kterém Parker věděl, že v něm nevyvolá skutečný pocit hrdosti. Tak jak tomu bývalo až příliš často, otcovy sobecké požadavky a zastaralé hodnoty převážily nad Parkerovým štěstím.

Luc mu řekl, ať se na starého pána vykašle, a přesvědčil ho, aby šel za svou pravou vášní. Pediatrií. A tak se Parker poprvé v životě otci postavil na odpor. Následovala spousta křiku a dokonce i výhružky, že otec Parkera odstřihne od finančních zdrojů. Starý pán mu dokonce vyhrožoval, že ho vydědí, ale Parker řekl, že je ochoten to podstoupit. Nakonec otec, i když nerad, souhlasil. To byl konec manipulativního chování, jímž svého syna omezoval, a Parker se poprvé v životě cítil nezávislý. Ale tato událost způsobila v jejich vztahu roztržku a trvalo mnoho let, než se rány zacelily. Přesto se jim podařilo do otcovy smrti před dvěma lety většinu jejich rozdílných názorů vyřešit.

Roky Parker usiloval o otcovo uznání, a nakonec je dosáhl. Se zděděnými prostředky měl teď prostředky na to, aby dělal cokoli si přál. Věděl, že potřebuje změnu. Jediným důvodem, proč zůstával v New Yorku, byl jeho nemocný otec. Kromě lékařské praxe a pár dobrých přátel ho tam nic nedrželo. Věděl, že je čas pohnout se dál. Ale kam?

A v tu chvíli se na scéně objevil Luc. Zničehonic zavolal a nabídl Parkerovi práci ve městě Royal v Texasu. Doktor Mann, přednosta novorozeneckého oddělení, šel do důchodu a v nemocnici za něj hledali náhradu. Plat nebyl nijak závratný, ale dědictví Parkerovi

přineslo dostatek finančních prostředků. A tak prodal svou newyorskou praxi a přestěhoval se do Texasu.

Byl to ten nejlepší krok, který kdy udělal.

„Takže, zavolal jsi té holce, co jsi potkal v dárkovém obchodě?“ zeptal se Luc a ze sáčku si nasypal do kávy cukr.

„Byli jsme na večeři,“ řekl mu Parker.

„A...“

„Potom jsem ji zavezl domů.“

„K tobě nebo k ní?“

„K ní.“

„Pozvala tě dovnitř?“

Vždycky ho pozvaly dovnitř. A Parker vůbec nepochyboval, že další zastávka bude v ložnici. Před pár měsíci by vůbec neváhal, ale poslední dobou se mu všechny jeho milostné vztahy zdály nějak prázdné. „Pozvala a já jsem odmítl.“

Luc vydal zvuk, jako kdyby ho někdo praštil do hrudi a vyrazil mu dech. „Kámo, ty mě ničíš. Jsem ženatý, ale mám víc sexu než ty.“

Parkerovi bylo třicet osm a stále se zvětšující rozdíl mezi ním a dvaceti a něco starými dívkami, se kterými randil, byl čím dál tím ztlačnější. Teď hledal někoho přiměřenějšího. Někoho, kdo by ho přiměl se snažit. Znovu se podíval na Clare. Někoho schopného povzbudit jeho ducha i tělo.

Luc sledoval směr Parkerova pohledu a obrátil oči k nebi. „Kámo, už to nechej plavat. Kolikrát už jsi ji někam zval?“

Parker pokrčil rameny. Sám ani nevěděl. První odmítnutí byla rozhodná, ale zdvořilá, tedy převážně. Poslední dobou už ne tolik. Když spolu museli pracovat, cítil mezi nimi napětí. A pracovali spolu často. Ale to bylo v pořádku. O to bude mít větší pocit uspokojení, až se mu poddá. A ona se mu podá. Vždycky to tak nakonec dopadlo.

„Co myslíš, že jí na mně vadí?“ zeptal se Luca.

„Že by to byla tvoje neschopnost pochopit, že ne znamená ne?“

Parker po něm střelil pohledem. „Chce mě. Za to ti ručím.“

Znovu se na ni podíval. Oči měla sklopené, ale Parker věděl, že ho vidí. Nevěděl, jak to ví, ale věděl to. Vycítil to přes celou kavárnu. Bylo jí lehce přes třicet, a to znamenalo, že byla o celé desetiletí starší než dívky, se kterými obvykle chodil, ale právě to se mu líbilo.

„Ty to vážně nemůžeš snést, nemám pravdu?“ řekl Luc a Parker se k němu otočil.

„Co nemůžu snést?“

„Že ti nepadla k nohám.“

Mnohem víc by mu to vadilo, kdyby nevěděl, že je to jen dočasné. Ale ano, byl zvyklý, že mu ženy padají k nohám. A upřímně – nebylo to tak skvělé, jak by se na první pohled zdálo. „Clare změnil názor. Jenom ji musím oslovit ve správnou chvíli.“

„Až vám bude unikat chloroform?“

Parker se proti své vůli rozesmál a řekl: „Dovol, abych ti řekl příběh. Když jsem byl ještě kluk, chodil jsem do školy s holkou, která se jmenovala Ruth Flanaganová. A z pro mě neznámého důvodu si na mě zasedla.“

„Tebe šikanovala holka?“ Luc se rozesmál.

„Teď se to zdá směšné, ale v té době to pro mě bylo traumatizující. Strkala do mě ve frontě na oběd nebo mě kopala do holení na hřišti. Tahala mě za vlasy a shazovala mě z houpačky. Roky jsem se kvůli tomu holek bál.“

„Očividně jsi to překonal.“

Vážně? Někdy o tom pochyboval. Pokud šlo o vztahy, byl to vždycky on, kdo měl situaci pevně v rukou, pod kontrolou. Chodil jen se ženami, které byly podstatně mladší a intelektuálně pod ním. A to muselo něco znamenat.

„Tak co se stalo?“ zeptal se Luc.

„V určitém momentě na druhém stupni se buď přestěhovala, nebo přestoupila na jinou školu. Vážně si nevzpomínám. Jenom si pamatuju, že jsem se na podzim vrátil do školy a hrozně se mi ulevilo, že tam už není. Nepotkal jsem ji, dokud jsem nešel na vysokou. Byl jsem doma na prázdninách a narazil jsem na ni na večírku jednoho našeho společného známého.“

„Kopla tě do holeně?“

„Ne. Přiznala, že jsem se jí hrozně líbil a to, že mě trápila, byl způsob, jakým mi to ukazovala.“

„Neříkej, že hodláš Clare kopat do holení a tahat ji za vlasy.“

„Jistě že ne.“ I když možná na tahání za vlasy později taky dojde, tedy pokud na takové věci je. „Chci jen říct, že když se někdo chová tak, že to vypadá, že tě nemá rád, nemusí to být vždycky pravda.“

„Vážně se mi snažíš namluvit, že Clare jen předstírá, že se jí nelíbíš?“

Parker pokrčil rameny. „Je to možné.“

„Vždyť si mezi ženami můžeš vybírat. Proč ses zaměřil právě na Clare?“

Protože ho fascinovala a nejen tím, že to byla jediná žena, kterou kdy potkal a která zdánlivě nepodlehla jeho kouzlu. I když se to zdálo divné, prostě ho přitahovala. Chtěl se s ní sblížit, rozlousknout její tajemství a zjistit, co se v ní skrývá. V přeneseném smyslu slova, samozřejmě.

Clare pracovala v nemocnici téměř deset let, ale Parker se doposud nesetkal s jediným člověkem, který by znal i soukromou stránku její osobnosti. Což se mu zdálo velice podivné. Se svými spolupracovníky trávil spoustu času. Rád o nich přemýšlel jako o své vzdálené rodině. Ale pokud šlo o něj, vždycky byl velice společenský. Clare ne. Pokaždé seděla v kavárně sama a stranou se držela i na oddělení. Slyšel, že nikdy nebyla vdaná, že nemá děti a že od ukončení vysoké žije se svou svobodnou tetou. Ale stejně jako

knihovnice, která pod konzervativními šaty nosí sexy spodní prádlo, Clare měla svá tajemství a on by byl rád tím, kdo je odhalí. Byl si jistý, že se někde v ní skrývá smyslná žena. A klidně by se vsadil, že kdyby Clare chtěla, něco by se u ní ještě přiučil.

„Jen bych ji rád poznal.“

„Ještě nikdy jsem neviděl, aby ses na nějakou ženu tak upnul,“ řekl Luc. „Musím říct, že je to trochu znepokojivé. Jako kdybys jí byl posedlý.“

Nedokázal vysvětlit, co ho s Clare tolik spojuje. V minulosti se takovým spojením vyhýbal jako moru. Tak proč se mu to tentokrát zdá tak... přirozené?

Její pracovní rozvrh znal z paměti. Věděl přesně, kdy vyráží na obhlídku, kdy jde na oběd, kdy vyplňuje tabulky. Znal její úsměv a melodii jejího hlasu, přestože když mluvila s ním, nabýval její hlas podrážděný podtón. Ale cítil, že už se k ní dostává blíž.

Tak dobře, možná jí opravdu byl trochu posedlý.

„I jestli máš pravdu,“ řekl Luc, „a její odpor vůči tobě není tak veliký, jak se zdá, všichni tady víme, že s kolegy nerandí.“

„Všechno je jednou poprvé,“ řekl mu Parker. „A nikdy neříkej nikdy.“

„Myslím, že to je tvůj největší problém.“

Luc si z něho mohl utahovat, jak chtěl, Parker byl přesvědčený, že ji nakonec udolá. „Dej mi měsíc. Možná i méně.“

S darebáckým úsměvem, který znamenal, že má něco za lubem, se Luc zeptal: „Chceš se vsadit?“

„Prohraješ,“ řekl mu Parker.

„Pokud jsi si tak jistý, tak mě přestaň přesvědčovat a vsaď se.“

Nebylo by to poprvé, kdy se o něco vsadili. „Obvyklá částka?“

„Platí,“ řekl Luc a přijal jeho plácnutí.

Parkerův telefon se rozezněl. Vytáhl ho z kapsy

bílého pláště. Byla to Vanessa, ošetrovatelka z dětského oddělení.

„Omlouvám se, že vás ruším, pane doktore, ale potřebujeme vás tady nahoře. Životní funkce malé Janey zase selhávají.“

Potichu zaklel. Malá Janey Doe se narodila předčasně a matka ji odložila na odpočívadle pro nákladáky. Na dětskou intenzivní péči ji přivezli minulý měsíc a od té doby si získala srdce celého oddělení. I když dostávala nejlepší možnou péči, její drobné tělíčko se odmítalo uzdravit.

„Hned tam budu,“ řekl, zvedl se a řekl směrem k Lucovi: „Musím jít.“

„Janey?“ zeptal se Luc, a když Parker přikývl, Luc smutně zavrtěl hlavou. „Žádné zlepšení?“

„Nedává to smysl,“ řekl a posbíral oběd, který nestihl dojíst. „Udělal jsem všechna možná vyšetření, propátral jsem internet i lékařské časopisy, abych našel podobný případ, ale nenašel jsem nic. Jsem v koncích. A její tělíčko odchází. Bojím se, že ji ztratíme.“

„Je to hrůza, ale všechny je zachránit nemůžeš.“

To věděl, už se mu stalo, že pacienty ztratil. „Možná je všechny zachránit nemůžu,“ řekl Lucovi, „ale nikdy se nepřestanu snažit.“

Clare Connellyová seděla v nemocniční kavárně se sluchátky na uších a přála si, aby si čas pospíšil a den konečně skončil. Když dnes ráno sedla do auta, motor několikrát zhasl, než se konečně rozběhl. Potom znovu zhasl na červené, když byla v půlce cesty do práce, a vytvořila se za ní dlouhá řada rozzlobených řidičů. Když zaparkovala na nemocničním parkovišti, obloha se otevřela a cestou ke dveřím ji zalila hustým deštěm.

Včera byla na ranči rodičů vzdálené asi hodinu jízdy rodinná večeře, a i když je předem upozornila, že asi bude muset pracovat, způsobila její nepřítomnost poprask. Telefon jí zaplavily vzkazy od všech sedmi

sourozenců. Když někdo z jejích sester či bratrů zmeškal rodinnou večeři, nic se nestalo. Samozřejmě to bylo tím, že se všichni pravidelně vídali.

Tři bratři a dvě z jejích sester pracovali na ranči a další dvě sestry byly v domácnosti se svými čtyřmi dětmi. Celkem měla Clare dvacet dva neteří a synovců ve věku novorozenat až po dvaceti šestileté. Zdálo se, že pokaždé, když se objeví doma, někdo z jejích sourozenců čeká další dítě. Její nejstarší neteř a synovec už také vstoupili do manželství a čekali své první potomky. Úplně nová generace Clare připomínala, jak moc je černou ovci celé rodiny.

Být svobodná a bezdětná v tak tradiční rodině z ní udělalo terč dobře míněných a někdy ne tak dobře míněných řečí všech příbuzných. Nikdo nedokázal pochopit, že se jí opravdu líbí být svobodná a že jí to vůbec nevadí. Jen se snažila být šťastná podle svého. Když se po škole odmítla podílet na chodu rodinného ranče, příbuznými to otrásl. Označili ji za rebelku. Kdyby se ale obtěžovali a věnovali jí pozornost, věděli by, že vždycky snila o tom, že se stane zdravotní sestrou. Ale ode dne, kdy ukončila zdravotní školu, si z ní utahovali a říkali, že se stala sestřičkou jenom proto, aby ulovila bohatého doktora a bydlela ve velkém domě.

Pohledem bezděky zabloudila ke svému šéfovi.

Přitažlivý a příjemný multimilionář známý svou dobročinností Parker byl splněním snu každé ženy. Se vzhledem modela, hustými hnědými vlasy, které stále potřebovaly trochu zastříhnout, a očima, které se chvíli zdály zelené a pak zase hnědé, byl co se vzhledu týká vysoko nad průměrem. Velmi vysoko nad průměrem. Když poprvé vstoupil do nemocnice, její podřízené se změnilly na chichotající se, rudnoucí a hormony ovládané puberťačky.

Byl to bezesporu ten nejhezčí doktor, se kterým kdy pracovala. A byl důvěryhodný, spolehlivý a čestný

a nikdy ho neviděla ve špatné náladě. Byl stejně okouzlující jako zábavný a jeho lehce nedbalý vzhled mu jen přidával na kouzlu. A přestože pocházel z východního pobřeží, měl mimořádně dobré způsoby. Ale nejdůležitější bylo, že jeho vztah k dětem z něj dělal výborného pediatra.

Byl také troufalý a střídal ženy. Nebo se to o něm alespoň říkalo. A zaměřil se právě na ni.

Jako kdyby...

Pokud šlo o citový vztah s kolegou, obzvlášť s kolegou v nadřízeném postavení, už se poučila a věděla, že to je spolehlivý předpis na pohromu. Proto si stanovila pravidlo, že nikdy nebude chodit s kolegou. A přestože se ze všech sil snažila Parkera ignorovat, ztěžoval to tím, že si ji neustále dobíral a pronášel jejím směrem špatně skrývané narážky. Všechna ta nechtěná pozornost v ní vyvolala mírný zájem.

Mírný zájem? Skoro se zasmála nahlas. Mohla ošálit svou rodinu a své kolegy, ale nedokázala oklamat své vlastní srdce. A ačkoli by raději zemřela, než aby to přiznala jakékoli jiné lidské bytosti, chtěla ho. Hrozně.

To, že ráno zahlédla jeho rozčuchané vlasy a nakřivo uvázanou kravatu, považovala za nejhezčí okamžik celého dne. Představovala si, jak mu z čela odhrnuje spadlý pramen vlasů, upravuje kravatu a potom si stoupá na špičky a...

A tam vždycky skončila, protože kdyby si dovolila pokračovat, zapomněla by na všechny důvody, proč si ho musí držet od těla. Ale i kdyby Parker nebyl její šéf, chodit by s ním nemohla. Kdyby se její rodina dozvěděla, že randí s doktorem, obzvlášť s bohatým doktorem, měla by to pořád na talíři.

Moc by si přála, aby se na ni pořád nedíval. Měla tak stažený žaludek, že skoro nemohla jíst. Předpokládala, že je to jedna z výhod toho, když je člověk zamilovaný nebo po někom touží nebo o co v jejím případě šlo. Nevyhnutelný úbytek na váze. Ode dne, kdy se

doktor Reese přistěhoval, Clara zhubla celých devět kilo. Tak hubená nebyla od prvního ročníku na vysoké. Bez nadbytečných kil se cítila tak dobře, že začala znovu běhat. I když si moc dobře uvědomovala, že by těch devět kilo nikdy nepřibrala, kdyby se nevykašlala na cvičení. Ale na druhou stranu neměla nikoho, pro koho by chtěla dobře vypadat nahá. A neměla ani čas a ani chuť vyrazit si a někoho si najít.

Koutkem oka zahlédla, že se doktor Reese zvedá od stolu, u kterého seděl s doktorem Wakefieldem, a žaludek se jí sevřel ještě víc. Cestou z kavárny bude muset projít kolem ní. Upřela oči na telefon a periferním viděním sledovala, jak se Parket blíží k jejímu stolu.

Zastaví se a začne si s ní povídat? Pořád si nacházel nějaké záminky a mluvil s ní o věcech, které se vůbec netýkaly jejich práce. Pravděpodobně ji tím chtěl naštvat. Což byl přesně ten dojem, jaký v něm chtěla vyvolat.

Parker určitě pospíchal, protože tentokrát se nezastavil. Mělo by se jí ulevit, tak proč cítí zklamání? Takhle to nejde. Nesmí toužit po muži, který je pro ni naprosto nevhodný a probouzí v ní zmatek.

Zazvonil jí telefon. Zvedla ho, a když jí Vanessa, jedna ze sester jejího oddělení řekla, že Janeyiny životní funkce se zhoršily, okamžitě se myšlenkami vrátila k práci.

Vyskočila, tác nechala na stole, telefon zastrčila do kapsy pláště a zamířila k výtahu. Janey našli na odpočívadle pro nákladáky jen pár minut potom, co přišla na svět. Její život visel na velmi tenké nitce a stále byla ve velice špatném stavu. Clare pracovala ve zdravotnictví už dlouho a byla školená zapomenout na své osobní pocity a zůstat objektivní, ale Janey byla úplně jiná než ostatní pacienti. Nikoho neměla a přes všechny snahy najít její rodinu nebo někoho, kdo by mohl vědět, kdo je její rodina, policie nic nezjistila, a tak se Janey ocitla v péči státu. Clare si nedokázala